

DANNY
TIPPING & NED
PARKER

NETFLIX

SERIÁL NETFLIX

JÁ JSEM VRAH

CO PŘIMĚJE VRAHA K ČINU?

ŠOKUJÍCÍ SVĚDCTVÍ ZLOČINCŮ ODSOUZENÝCH K TRESTU SMRTI

Já jsem vrah

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Danny Tipping, Ned Parker
Já jsem vrah – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JÁ JSEM

VRAH

JÁ JSEM
VRAH

Danny Tipping

Ned Parker

Danny Tipping je ředitelem Transistor Films, společnosti Sky Studios. Ned Parker je výkonným producentem Transistor Films, moderátorem a tvůrcem podcastu *Letters From A Killer*. Mají společně více než třicetileté zkušenosti z televizního průmyslu, naposledy ve společnosti Znak & Co, kde dohlíželi na výrobu stovek hodin kvalitních a cenami ověřených dokumentárních i zábavních programů, které uváděly přední vysílací společnosti z celého světa včetně PBS, Discovery Networks, National Geographic, A+E Networks, Sky, UKTV, Foxtel a Netflix. *Já jsem vrah* je jejich první kniha.

Obsah

1. Nával vzteku	19
2. Úmyslné zlo	51
3. V pasti	81
4. Prostředek k dosažení cíle	105
5. Pyroman Joe	135
6. Zabiják v očích zákona	169
7. Tiché svolení	199
8. Rodinná aféra	227
9. Překročit hranici	255
10. Být chlap	283

Úvod

Už při natáčení dokumentů ze série *Já jsem vrah* jsme věděli, že máme v rukou víc fascinujícího materiálu, než se kdy do jednotlivých epizod může vejít. Museli jsme si hodně vybírat a to znamenalo, že jsme museli vynechat spoustu zajímavých rozhovorů, detailů a podkladů o vražích a jejich obětech.

Proto jsme se rozhodli napsat tuto knihu a zahrnout do ní deset nejvíce strhujících příběhů z prvních dvou řad série.

Zde je máme možnost vylicít do mnohem větších podrobností a zahrnout víc faktů, které jsme při výběru těchto osob brali v úvahu. Zároveň nám tato kniha dala příležitost lépe vysvětlit principy, jež jsme si pro natáčení série stanovili.

Od první chvíle, kdy jsme začali uvažovat o natočení řady dokumentárních filmů o vražích, jsme věděli, že nechceme vyrobit jen další typickou sérii true crime dokumentů. Hned při počátečních diskusích jsme velmi silně cítili, že tohle musí být něco jiného. Většina filmů tohoto žánru postupuje podle jasně daného vzorce: vystoupí v nich vyšetřovatel, pár novinářů, kteří případ sledovali, objeví se rekonstrukce zločinu a promluví forenzní psycholog nebo kriminolog, který nemá s případem žádnou přímou spojitost, ale dokáže vraha obecně charakterizovat.

My jsme si však uvědomovali, že jediný člověk, který nám může povědět, co se doopravdy stalo, a obvykle ten poslední, který viděl oběť živou, je vrah, a proto jsme chtěli mluvit právě s ním.

Tím jsme si sami zvedli laťku: potřebovali jsme s vrahy mluvit tváří v tvář, ne si s nimi dopisovat nebo telefonovat. Ale jde to vůbec?

Doufali jsme, že při osobních rozhovorech se můžeme dozvědět víc o příčinách a následcích násilného trestného činu, a to bylo od začátku naším hlavním cílem.

Z výběru jsme vyloučili sériové vrahy, lidi spojené se sexuálními zločiny, pedofilii nebo masovou střelbou. Nechtěli jsme do série zahrnout nic, co by mohlo kohokoli svádět k napodobování. Chtěli jsme, aby diváci mohli vnímat námi vybrané jedince jako lidské bytosti, což ale nemusí nutně znamenat, že se jim budou líbit.

Nalézt ty pravé případy bylo vyčerpávající. Jako přirozený zeměpisný cíl se nám nabízely Spojené státy americké. Průměrná doba od odsouzení do popravy činí v USA kolem sedmnácti let. Pro nás to představuje příležitost hovořit s vrahy a pro ně dost času na přemýšlení o svých zločinech, a snad dokonce možnost přijít na to, co přesně se odehrálo v ten okamžik, který definoval celý jejich život. Současné jsou USA zemí, kde se stále hojně udílí trest smrti; v současnosti na něj čeká kolem 2 800 lidí. Výskyt vražd je zde velký (5,8 na 100 000 obyvatel, v porovnání s 1,2 ve Spojeném království) a počet vězňů na 100 000 obyvatel je daleko vyšší – a tresty mnohem delší – než v jakékoli jiné civilizované zemi.

Zároveň však je v USA velmi silná tradice svobody projevu a přístupu médií, takže naše filmové štáby měly možnost dostat se přímo do věznic a uskutečnit rozhovory s vrahy.

Začali jsme tedy psát dopisy vězňům i vězeňským institucím a dostali jsme záplavu odpovědí, několik tisíc. Mnoho z těchto lidí trvalo na tom, že zločin nespáchali, a ty jsme ihned vyřadili. Nezajímalo nás: „Já jsem tam nebyl, já jsem to neudělal.“ Nehledali jsme justiční omyly. Potřebovali jsme najít lidi, kteří svou vinu přiznávali, kteří za to, co se stalo, přijali odpovědnost.

Pro definitivní výběr těch, které jsme chtěli do série zahrnout, jsme si stanovili několik kritérií. Všichni muži a ženy v naší sérii buď sami přiznali vinu, nebo byli shledáni vinnými před soudem a svou vinu přiznali. Jsou zavřeni buďto v cele smrti, kde čekají, až stát legálně ukončí

jejich život, anebo dostali velmi dlouhé tresty, takže většina z nich se za zdi věznic už nikdy v životě nepodívá.

Přiznání viny z naší série zcela vyřadilo detektivní prvek „kdo to udělal“. Film se tak stává něčím víc než pouhou zábavou. My se ptáme: Kdo je tenhle člověk? Proč se to stalo? Protože my se nesnažíme nic dokazovat, a právě tím se příběh stává daleko podmanivějším.

Naše filmy nelíčí pouze vrahovu verzi toho, co se přihodilo. Na každý z příběhů je nahlíženo očima vraha, ale také z perspektivy dalších lidí, jichž se případ týkal: muka rodiny oběti, postřehy policie, právníků i porotců, bolest těch, kterým záleží na vrahovi. A vrahové sami se také musejí vypořádávat s tím, co o nich říkají druzí, často s překvapivými výsledky.

Filmy ze série i tato kniha nechávají zcela na vás, divákovi a čtenáři, abyste si na vrahy vytvořili vlastní názor. Ani my sami si nejsme zcela jistí, do jaké míry nám vrahové – a všichni ostatní, s nimiž jsme mluvili – říkali pravdu. Upozorňujeme na místa, kde se objevuje evidentní nepravda, a vyskytnou-li se protichůdné verze líčení událostí, dbáme na jejich objasnění. Jinak dopřáváme každému možnost říct k tomu to své a rozhodnutí, čemu uvěřit, ponecháváme na divákovi a čtenáři.

My jako filmaři zde nezastáváme žádné stanovisko, nevedeme žádnou kampaň, nechceme po vás, abyste měli stejný názor jako my. Naším cílem je pouze vyložit před vámi celý případ a zbytek už je na vás.

Většina z našich případů se v žádném filmu nikdy dříve neobjevila. Nevystupují v nich vrahové zvučných jmen. Každý z nich má však k vyprávění jeden naprosto strhující příběh.

Dalším z klíčových kritérií byla otázka: Proč tento příběh vůbec vyprávíme? O co nám při tom jde? Měli jsme pocit, že bychom rádi upozornili na větší společenské problémy, a proto každý z příběhů, které jsme vybrali, má nějaký hlubší smysl. Promítají se do nich například sexuální zneužívání v dětství, rasová a genderová diskriminace či samotný výklad práva. Nikdy jsme nechtěli při natáčení zastupovat nějakou sentimentální, přesládlou zvědavost. Samotný zločin nás

v podstatě nezajímal, zahrnuli jsme ho jen proto, aby celý příběh dával smysl. Nechtěli jsme z něj ale dělat senzaci.

Příběhy našich odsouzených mohou působit binárně – vinen, či nevinen, trest smrti, nebo doživotí bez možnosti propuštění. To je však hrubé zjednodušení toho, co se přihodilo. Tyto příběhy mají mnoho dalších dimenzí a komplikací a právě ty jsme chtěli ukázat.

Představujeme téma, klademe otázky. Cítíme, že v dokumentu záleží stejně tak na otázkách, jako na odpovědích. Budeme věřit, že nám říkají pravdu? Budeme věřit, že okolnosti, v nichž se vrahové nacházeli, mohou být polehčující? Budeme věřit, že s nimi zákon naložil spravedlivě? Na tyto otázky záměrně neodpovídáme (přestože jsme o nich mezi sebou vedli nekonečné diskuse). Chceme totiž, aby si publikum vytvořilo vlastní názor, protože doufáme, že tak podnítíme společenskou debatu o těchto tématech.

Rozhodli jsme se, že jednotlivými filmy nebude diváka provázet hlas vypravěče, který jej nutí sledovat příběh určitým způsobem. To pro nás znamenalo obrovské ztížení práce, protože hlas vypravěče vás normálně zbaví většiny problémů. Když chcete divákovi něco sdělit, prostě připišete větu pro vypravěče. Pokud jsme se však chtěli držet vlastního étosu, tohle jsme udělat nemohli. A to znamenalo, že jsme celý příběh, veškeré detaily, museli dostat do těch rozhovorů.

Pro první sérii jsme nakonec vybrali něco mezi dvaceti a třiceti silnými případy, které jsme dál seškrtnali na čtrnáct, které nám podle kontaktu s vězni připadaly jako nejvhodnější. Jakmile byl tento seznam hotov, začali jsme dlouze a složitě vyjednávat s vězeňskými úřady. A nakonec naši novináři začali vyhledávat další lidi, kteří by se v souvislosti s našimi vrahy nechali vyzpovídat.

Trvalo déle než rok, než jsme všechny plány kolem natáčení těch deseti dokumentárních filmů dotáhli do finále. Teprve když bylo všechno ostatní zařízeno, kontaktovali jsme rodiny obětí. Měli jsme dojem, že nemá smysl je oslovovat dřív a stresovat je něčím, k čemu možná nikdy nedorazí. Ale zároveň jsme věděli, že pokud nepřistoupí na účast

v příbězích, budeme některé z nich muset vyřadit. I kdyby bylo všechno ostatní zařízeno, neseženeme-li někoho, kdo promluví z druhé strany barikády, nebude film pro řadu *Já jsem vrah* způsobilý. Série sice získává uznání právě proto, že se soustředí na perspektivu vězně, ale podle nás jí právě i ostatní výpovědi ohromně přidávají na síle. Bez někoho, kdo bude zastupovat stranu oběti, jsme se nemohli posunout dál.

V několika případech jsme udělali výjimku, protože s námi ze strany oběti nechtěl mluvit nikdo. Pak jsme se museli rozhodovat, jestli můžeme příběh vyprávět i bez této protiváhy. Třeba v případě Cavony Flenoyové příbuzní a přátelé oběti nechtěli mluvit, což jsme vzhledem ke kulturnímu pozadí chápali. Za Hassana se nám tedy nikdo přímo nevyjádřil, ale zato jsme měli svědectví policie a prokurátora. Přesto jsme se stále museli ptát: Je to vyvážené? Jsme vůči všem zúčastněným stranám spravedliví?

Například James Robertson strávil ve vězení celý život od svých sedmnácti let, takže jsme měli obavu, že budeme mít potíž najít nejen zástupce strany oběti, ale i kohokoli, kdo bude moci promluvit o pachateli. Režisér, který ho zpovídal, nám ihned po prvním natáčení telefonoval. Sdělil nám, že rozhovor byl neuvěřitelný, vrahova postava je zajímavá, ale že má obavy, s kým dalším o něm budeme moci mluvit. Vytvrvali jsme však a nakonec jsme takových lidí našli dostatek.

Věděli jsme také, že jakmile začneme natáčet, jeden nebo dva z našich příběhů pravděpodobně cestou odpadnou. Byli jsme v rukou vězeňských autorit, které vězňům možnost mluvit s námi udělovaly jako privilegium a o toto privilegium je mohly snadno zase připravit, pokud by se vězeň dopustil jakéhokoli přečinu či provinění. Mohla se objevit spousta důvodů, které by setkání s námi znemožnily.

Jakmile jsme začali natáčet, všichni zúčastnění, včetně samotných vrahů, byli výřeční a chtěli s námi mluvit. V americké společnosti vládne upřímnost, která se týká i detektivů, šerifů, právníků a státních úředníků. Procesy a postupy vnímají otevřeněji než například v UK. Dostává se vám od nich velmi upřímných výpovědí.

Někdy jsme neměli ponětí, co nám vězeň vlastně řekne. Třeba u Lindy Couchové byl velký problém s doručováním dopisů do věznice a zpět. I když jsme tedy tušili, že je tu nějaký velký příběh, vlastně jsme o něm vůbec nic nevěděli, dokud se režisér neposadil proti ní.

Struktura filmů je taková, že po prvním rozhovoru ve věznici se začíná pátrat po názorech a pocitech dalších lidí, kteří nabídnou na nastalé události často zcela odlišný pohled. Potom je vězeň vyzpovídán podruhé, přičemž jsou mu přehrány pasáže z ostatních rozhovorů. Často mu jsou přitom kladeny odvážné otázky k příběhu, který nám prezentoval poprvé.

Tento formát se zrodil takřka náhodou z čehosi, co byl zpočátku problém. Natáčení s vězni v Texasu bylo omezeno na jednu hodinu a poté se štáb mohl vrátit až za další tři měsíce. Rychle jsme si uvědomili, že toto omezení nám může posloužit jako formát, protože mezi dvěma rozhovory budeme mít dost času promluvit si s dalšími lidmi, jichž se zločin dotkl. Co byla zpočátku nezbytnost, proměnilo se v nedílnou součást.

Příběh, který jsme se od vězňů dozvěděli z prvních dopisů a prvních setkání s nimi, byl často tím, který vrahové opakovali stále dokola už od soudního procesu a po celé roky strávené ve vězení. Bylo pravděpodobné, že při prvním rozhovoru se o mnoho víc nedozvíme, a proto bylo tak důležité se později ještě vrátit.

V běžném televizním formátu se celý příběh dozvíte hned v první minutě, a proto víte, co vás čeká. Potom vám postupně jen připomínají to, co už zaznělo. Pojetí, kde někoho necháte mluvit a další půlhodinu se pak vůbec neobjeví, bylo zcela nové. My jsme však měli dojem, že prokazujeme divákovi úctu a přistupujeme k němu jako k inteligentní bytosti, takže mu něco, co slyšel v desáté minutě, stačí zopakovat až v té osmatřicáté, a ne ještě několikrát mezi tím. Podle zpětné vazby, kterou jsme dostali, jsme se rozhodli správně.

Netflix nám poskytl svobodu nemuset se k divákovi chovat blaho-sklonně, předpokládat, že dokáže vnímat a pochopit i komplikovaný,

mnohostranný příběh bez jasného závěru. Je to trochu, jako když sloužíte v porotě. Vyslechnete si důkazy jedné strany, můžete si udělat názor na obviněného, a pak si vyslechnete stranu druhou a váš názor se změní. Nikdo vám neudělá rekapitulaci, nikdo vám průběžně nevysvětluje, co to či ono znamená. Musíte si pamatovat, co jste slyšeli od samého začátku, a zvažovat to proti tomu, co si vyslechnete později.

Pro štáby dojíždějící do věznic to byla naprosto nová zkušenost – ocitát se za spirálami žiletkového drátu, procházet s doprovodem po sterilních chodbách s těžkými zvonícími kovovými dveřmi, snášet nekonečné prohlídky a bezpečnostní kontroly. Byli jsme kompletně vydáni na milost vězeňské službě a dostali k dispozici všemožné prostory od velkých prázdných místností až po příkaz natáčet přes vyztužené plexisklo. Vždycky jsme se museli spokojit prostě s tím nejlepším, co bylo právě k dispozici.

Všem nám pak dělalo ohromnou radost, že naše série dosáhla světového úspěchu. Předpokládali jsme, že by mohla zajímat diváky v USA a UK, ale získala si obrovskou sledovanost i po celé Evropě, zvláště pak ve Francii a Skandinávii, a početné publikum v Latinské Americe. Na rok 2022 chystáme dvanáct nových epizod, opět všechny natáčené v USA.

*Danny Tipping a Ned Parker,
vedoucí produkce Transistor Films*

1

NÁVAL VZTEKU

David Barnett

„S adopcí jsem souhlasil. Budu mít vlastní pokoj. Budu moct každé léto jezdit na letní tábor. Takže jsem byl nadšený. Úplně u vytržení. Budu moct žít, konečně nedělám nic špatně. Pořád bude nějaká zába-va. Ale přineslo to následky...“

Zdálo se, že osmiletému Davidu Barnettovi, nešťastnému klukovi, jehož prvním rokům vévodilo týrání a zanedbávání, se život konečně zase obrací k lepšímu. Měl ho čekat normální, stabilní život, budoucnost, vzdělání, pohodlný domov s vlastním pokojem. Měl se přestěhovat do bohaté čtvrti s rodinnými domy, úhledně posekanými trávnickými a sestříhanými živými ploty. Proti jeho dřívějšímu životu obrovský kontrast.

Davidova matka ho hned po narození v missourském St. Louis opustila. Až o mnoho let později David zjistil, že matka z nemocnice po porodu odešla bez něj, ale její kamarádka se pro něj vrátila a předala ho jedné prostitutce, známé pod přezdívkou Šílená Jane. David byl druhým ze šesti dětí své matky, které všechny až na jediné buď odložila, nebo jí byly odebrány. Šílená Jane zase předala novorozeného chlapečka další kamarádce, a jako by hrály nějakou příšernou hru na horkou bramboru, ta ho odložila ke své sestře, která žila s mužem jménem Rob Biggerstaff. Chlapeček vyrůstal v přesvědčení, že Rob Biggerstaff je jeho biologický otec. Rob byl alkoholik, který pravidelně končil ve vězení. David se brzy naučil, že se o sebe musí postarat sám. Často měl takový hlad, že musel dolovat jídlo z prodejního automatu zohýbaným ramínkem na šaty. Nechodil do školky ani do školy, jeho slovní zásoba byla velmi omezená. Šaty měl tak otrhané, že z něj padaly, a jen zřídkakdy ho někdo vykoupal.

O Robu Biggerstaffovi nám David řekl, že byl „jedinou rodičovskou bytostí, jakou jsem kdy měl“. Ale zatímco se jeho samozvaný opatrovník stěhoval od jedné ženy k druhé, z jednoho dočasného příbytku do dalšího, a mezitím trávil čas ve vězení, na Davida příležitostně dohlížely jeho přítelkyně, z nichž minimálně jedna ho bila a sexuálně

obtěžovala. Jedna z mnoha Robových přítelkyň mu zlomila nos tak ošklivě, že mu zůstal na celý život zdeformovaný. Jeho převažující vzpomínkou na ty roky je samota.

„Myslím, že jsem byl něco jako plyšák, co sedí na policii, a když mě někdo chtěl, vzal si mě,“ řekl. Nepamatuje si toho moc, „ale vůně a zvuky St. Louis jsou něco, co nikdy nezapomenete“.

Když mu byly čtyři nebo pět let, dozvěděl se o jeho existenci městský odbor péče o rodinu, takže jednou z mála jeho vzpomínek na tuhle dobu je ta na sociální pracovníci, která mu říká: „Já tě odtud odvedu.“

„Tu ženu si pamatuju dodnes,“ řekl nám David skoro o čtyřicet let později v Potosi Correctional Center, věznici s nejvyšší ostrahou v Missouri, kde je uvězněn za brutální dvojnásobnou vraždu, šokující zločin, který na první pohled působil jako zcela bez motivu.

„Nepamatuju si přesně její rysy, nevím, proč mi je moje mysl tak zahalila. Ale bylo to první milující objetí, které jsem za dlouhou dobu zažil.“ Při té vzpomínce se mu oči zalily slzami.

Poté co strávil několik dnů v dětském domově, úřady našly Roba Biggerstaffa a ten ho přišel navštívit (úředníci si mysleli, že je Davidův otec). Jakmile zůstal s Davidem v pokoji sám, popadl malého chlapce svírajícího plyšovou hračku, kterou si v dětském domově oblíbil. Jedna stará fotografie pořízená v domově ukazuje Davida právě s bílou plyšovou kočičkou v ruce.

„Prostě mě vzal a utekl se mnou. Poslední vzpomínka, kterou na ten domov mám, je ta plyšová kočka, která mi na chodbě vypadla z ruky. Pak mě pár týdnů schovával v kufru svého auta. Představte si to, choulit se v černém kufru. A přitom je tohle jediný člověk, kterému na mně záleží, který si mě chce nechat, a nikdo jiný mě nechce. A tak jsem mu byl vděčný, ale zároveň jsem se ho hrozně bál. Neměl jsem ponětí, co se děje. A snad každý den byla hrozná bouřka. Nekoupal mě, ani mi každý den nedal najíst, bylo to vážně těžké. Ale o pár týdnů později ho úřad zase našel a vzal si mě zpátky do své péče. Pak ho konečně zatkli a já ho už víckrát neviděl.“

Jedním z následků této příšerné doby je jeho celoživotní strach z bouřek.

Hned po několika týdnech v dětském domově se na Davida usmálo štěstí, když si ho k sobě vzala rodina Reamesových. Rita Reamesová byla pěstounka, dobrovolnice, která se chtěla dělit s dětmi o lásku a vyrovnanost svého domova. David se přistěhoval k Ritě, jejímu manželu Edovi a jejich dvěma dětem.

„Dělat pěstouna je vždycky náročné, protože všechny děti mají kvůli své minulosti do jisté míry problémy, všechny prožily neklidné dětství. David nebyl výjimka. V některých ohledech to s ním bylo těžké, v jiných byl naprosto úžasný. Mám za to, že ve stabilním rodinném prostředí, které nikdy nepoznal, by mohl dál růst a prospívat,“ sdělila nám Rita.

Pro Davida to byla absolutně nová zkušenost.

„Tu rodinu jsem si okamžitě zamiloval. Rita byla první žena, na kterou jsem neměl žádnou zlou vzpomínku a ze které se mi nezvedal žaludek. Byla první, které jsem říkal mami. Měl jsem prostě pocit, že kdyby měl člověk mámu, byla by zrovna takováhle. Ed byl normální táta, který chodil do práce a vracel se domů. Rita viděla, že mám mizernou slovní zásobu a že si povídám s věcmi. Dala mi plyšové zvířátko, se kterým jsem se cítil v bezpečí... Nikdo z nich mě nesoudil a nehodnotil. Brali mě takového, jaký jsem, a všim, co dělali, se snažili, abych se cítil líp.“

Idyla pro Davida skončila po šesti měsících, kdy se Ritě naskytla příležitost studovat v Anglii a celá rodina se rozhodla přestěhovat na nějaký čas do Spojeného království. Jelikož neměla v Davidově životě žádnou legální pozici a protože úřady stále považovaly za jeho otce Roba Biggerstaffa, tudíž mu přiznávaly i rodičovská práva k chlapci, nebyla jiná možnost, než aby rodina Reamesových vrátila Davida zpět do státního systému péče. On sám byl příliš malý, než aby mohl pochopit proč.

„Sdělili mi, že se budou stěhovat a že si mě s sebou nemůžou vzít, a mě napadla jediná věc – že jsem musel zase udělat něco špatně.“ Při vzpomínce na ten den se David tiše rozplakal.

„Bylo to těžké. Tolik dveří se pro mě zavřelo. Vždyť prvních pět nebo šest let mě bili a obtěžovali. Pak to ustalo a najednou se mě zase chtěli zbavit, protože jsem v něčem nebyl dost dobrý.“

Následoval další krátký pěstounský pobyt u rodiny, kde se cítil přijímaný, ale bez vědomí pěstounského páru opět docházelo k tomu, že paní na hlídání, když spolu byli sami, chlapce sexuálně obtěžovala.

„Bylo to totéž, na co jsem byl už zvyklý, že se mě dotýkala cizí žena. Měl jsem pocit, že jsem se vrátil zpátky tam, kde jsem byl předtím.“

Pak, když bylo Davidovi osm let, se jeho život opět obrátil k lepšímu a zdálo se, že malý chlapec konečně prožije své „šťastné až navěky“. Představili mu muže jménem John Barnett, který ho chtěl přijmout do své péče. Setkali se několikrát, a než se k němu David přestěhoval, John ho vzal na pár výletů, na minigolf a další radovánky.

„Vypadal jako normální chlap ve středním věku. Byl sám a působil jako obyčejný, praktický člověk. Byl okouzující, velmi laskavý a líbilo se mi na něm, že na mě nesahal, jako by věděl, že tohle dítě je narušené a nechci, aby ze mě mělo strach. Skutečnost, že žil single, mě tenkrát nijak nezarazila.“

Dům pobitý bílými prkny stál ve Webster Groves, což byla v St. Louis žádaná adresa. John Barnett vyučoval informatiku na místní škole a působil jako trenér v několika místních sportovních týmech, a tak David brzy začal dělat několik sportů a o prázdninách jej čekal letní tábor. I když mu nikdy nebyla diagnostikována ADHD, sám tvrdí, že byl „hodně hyperaktivní“ kluk. Miloval jejich kočku, chodil do školy s dětmi ze sousedství a našel si kamarády. Proti jeho prvním rokům obrat o sto osmdesát stupňů.

„Cítil jsem, že přicházím do úplně jiného životního stylu,“ vyprávěl David. „Dům byl ve skvělém stavu a bylo v něm čisto.“

Brzy poznal také Johnovy rodiče, kteří bydleli na stejné ulici o několik domů dál, a Clifford a Leona Barnettovi vstoupili do jeho života jako prarodiče, které nikdy dříve nepoznal.

„Clifford byl trochu přísný. Ale s Leonou jsem měl krásný vztah. Měl jsem ji rád. Učila mě vařit. Vidali jsme je ve středu večer v kostele a každou druhou neděli na rodinné večeři.

John byl pro mě vším. Jako matka a otec v jednom. Nemohl jsem si přát nic lepšího. Jednoho dne mě vzal na večeři, posadil mě proti sobě a zeptal se: ‚Chtěl bys být můj syn?‘ Odpověděl jsem, že přece *jsem* jeho syn, ale on se zeptal, jestli chci, aby mě adoptoval. Nevěděl jsem, co to znamená, a on mi to vysvětlil. Byl jsem nadšený, u vytržení. Už nebudu jen sexuální hračka. Budu moct žít, tentokrát nedělám nic špatně.

A tak jsme šli k soudu a to je vlastně jedna z mých nejšťastnějších vzpomínek z dětství – ten den, kdy jsem byl adoptován a věděl jsem, že mám konečně svého rodiče, jednou provždy.“

Jenže už o pár měsíců později se vize šťastné budoucnosti začala rozplývat.

„Dělalo mi starosti, co je John za člověka. Všechno se začalo zhoršovat. John očekával dokonalost. Byl to velmi intelektuální člověk. A co se týkalo sportu, tlačil na mě každý den. Nakoupil mi všechno vybavení a věčně se mnou trénoval, ale pak mě začal bít za to, že jsem nesplňoval jeho očekávání, která byla vyšší než u jiných kluků v mém věku. Nutil mě, abych podával výkony, kterými zcela předčím svou věkovou skupinu.

Začal používat fyzické násilí, měl jsem po sobě rány, modřiny a jizvy. A potom mě zase utěšoval, bral mě do náruče, tiskl mě k sobě, začal mě líbat na uši, a to mi nepřípadalo v pořádku. Postupně to bylo čím dál častěji. Nejdříve jednou dvakrát týdně, pak obden, potom každý večer. ‚Hej, pojd' na chvíli ke mně na klín. Obejmi mě.‘ Bylo mi to nepříjemné a s jeho tělem se přitom dělo něco, čemu jsem nerozuměl. Bylo mi teprve osm. Věděl jsem, že je něco špatně, a s naším vztahem to začalo jít z kopce.“

Po jednom dalším výprasku sexuální chování eskalovalo.

„Chtěl, ať přijdu ze svého pokoje do obývacího pokoje. Bylo to jako vždycky, pojd' sem, mazlení, objímání a tak. Ale pak se mě začal nevhodně

dotýkat, na genitáliích, jako že mě jen utěšuje. Strčil mi jazyk do ucha. Tak se to dělo dalších pár měsíců. Když jsem si mu sedal na klín, začal jsem jakoby ztrácet vědomí. Někdy jsem si ani nepamatoval, co mi dělal, protože jsem se přesvědčil, že nechci nic cítit, že chci být úplně otupělý. Jeho sexuální pokusy se mi nelíbily, ale pořád jsem si říkal, že na mně musí být něco, tak jako u těch ženských, když jsem byl malý, co k tomu Johna nutí. Že to v něm nějak vyvolávám já sám. Nevěděl jsem, co s tím mám dělat.“

John využíval Davidova strachu z bouřek a ukládal ho při nich do postele, kde ho dál obtěžoval.

Krátce po Davidových devátých narozeninách se ho John zeptal, jestli by chtěl bratra, a do rodiny přibyl osmiletý chlapec, další Johnův adoptivní syn. David a nový chlapec si nebyli blízcí a o životě v rodině nikdy nemluvili. Jeho příchod do domácnosti ani nezmírnil Davidovo obtěžování. (Adoptivní bratr se našeho natáčení nechtěl zúčastnit.)

Brzy po adopci druhého chlapce přišel Eric, další osmiletý kluk.

„Erica jsem si okamžitě zamiloval. Byl tak roztomilý! Pořád ukazoval ty svoje dva mléčné zoubky vepředu a byl plný radosti. A líbilo se mu všechno, co jsem si vymyslel. Měl to za tu nejúžasnější věc a chtěl to dělat taky. A tak jsem chtěl, aby tam se mnou byl, ale rozhodně jsem nechtěl, aby prožíval to, co já. Říkal jsem si, že jestli se ty věci dějí jenom mně, a ne jemu, dokážu to vydržet. Ale Ericovi se to nesmí stát.

Jenže po Ericově adopci jsem začal vídat, jak si John volá Erica k sobě, a cítil jsem se bezmocný. Měl jsem pocit, že jsem Erica okradl o dětství. Byl jsem přece nejstarší, a tak bylo mým úkolem je chránit. Jenže jsem to nedokázal. A zároveň jsem byl rád, že to tentokrát nejsem já. Byl jsem moc malý, než abych s tím něco zmohl.“

(Eric se našeho natáčení rovněž nezúčastnil; ke spolupráci s námi se rozhodl až ve chvíli, kdy už byl film dokončený.)

V letech dospívání měl David nejlepšího kamaráda Jasona Kingdona. Trávil s ním a jeho bratrem Mikem celé hodiny.

Jason nám sdělil: „Nejdřív se nám všem zdálo, že je to prostě super rodina, když je jeho táta fotbalový trenér a má tak hrozně rád děti a sport.“

Ale když znal Davida už asi půl roku, začal si uvědomovat, že domácnost Barnettových má k normálnosti daleko.

Jason nás vzal na prohlídku všech jejich nejmilejších míst z dětství. Dovezl nás autem do prosluněných ulic Webster Groves plných zeleně a dopravních značek upozorňujících řidiče: „Pozor, děti!“ Ukázal nám i dva domy – jeden, v němž bydlel John Barnett, a další, vzdálený jen třicet metrů, kde žili jeho rodiče.

„Je až šílené, jak to tady vypadá poklidně, a vy přitom víte, co se stalo,“ pronesl Jason, když projížděl okolo dokonale udržovaných zahrádek a čistounkých příjezdových cest. „Dodnes je pro mě těžké se na ten dům jen podívat, když vím, jaké hrůzy se v něm odehrály. To, co John v tomhle domě prováděl těm klukům, byla noční můra.“

K nim jsme nikdy nešli. David nechtěl, abychom se s jeho tátou Johnem potkali. Chtěl chodit k nám domů, aby byl od toho místa co nejdál.“

Jason si pamatuje, jak jednou viděl někoho močit z okna v prvním patře.

„Později jsem se od Erica dozvěděl, že se tak hrozně báli vycházet ze svých pokojů a potkávat se s Johnem, že nechodili ani čůrat na záchod. Radši si otevřeli okno a vyčůrali se ven. Tak moc se chtěli Johnovi vyhnout, tak moc se ho báli, že trávili životy skrčení v koutku svých pokojíčků.“

V době, kdy David hodně pobýval s Jasonem, už nebyl sexuálně zneužíván, ale otec ho nadále fyzicky týral. Jednou se ve škole objevil s monoklem na oku, jednou se zakrvácenými ústy.

„Sexuální zneužívání se soustředilo na Erica,“ sdělil nám Jason. „David měl pocit, že ho musí ochránit. A tak se s Johnem začal hádat, schválně ho provokovat, aby od Erica odvedl pozornost. A John ho za to mlátil. Jednou ho honil po dvoře s hráběmi.“

Nakonec to byl sám Eric, kdo o zneužívání poprvé promluvil venku. Svěřil se kamarádovi, který to pověděl svým rodičům, a pak do domu přišli sociální pracovníci z odboru péče o rodinu DFS. Jenže Johnovi s jeho neochvějnou pozicí úctyhodného občana střední třídy se je podařilo uchlácholit. V té době bylo Davidovi dvanáct, Eric a jejich další bratr byli o rok a půl mladší.

Objevily se i další pokusy o poplach, další telefonáty na DFS od nehostejných rodičů jiných chlapců. Volal tam školní poradce z Davidovy školy, volal tam ředitel školy. Nestalo se nic.

Eric dokonce donesl na místní policejní stanici dvě fotky z polaroidu. Na jedné byl on sám, nahý ve sprše, na druhé ostatní dva nazí chlapci. Johna vyslechl mladý začínající policista, který později uvedl, že mu celá situace byla nepříjemná, ale nadřízení mu řekli, ať se v tom neštourá.

Johnovým rodičům, svým náhradním prarodičům, o tom, jak to u nich doma doopravdy vypadá, ani jeden z chlapců nepověděl.

„Měl jsem strach, jak by Clifford mohl reagovat,“ sdělil nám David. Vyprávěl, že když zlobili, Clifford jim dával pohlavky.

„Nosil stejný absolventský prsten [velký prsten, který dostávají studenti po absolvování střední školy] jako John a vždycky mě tím prstenem trefil. Takže vždycky když mě praštil, bylo to, jako by mě zase mlátil John, znovu a znovu. A tak jsem začal vnímat Clifforda jako Johna a Johna jako Clifforda. Jen Leona mě objímala. Ona byla jediným milujícím člověkem v celé té rodině.“

Vypovědět vše o celé realitě jejich životů nedokázal David ani svému nejlepšímu kamarádovi Jasonovi.

„Na rozdíl od Erica pro mě bylo hrozně těžké se tak otevřít svým kamarádům a jejich rodičům. Myslím, že Eric si uvědomoval, že to, co se děje, není jeho vina [Eric se dostal do pěstounské péče poté, co mu zemřela matka, takže prvních sedm let jeho života bylo normálních a naplněných mateřskou láskou]. Ale já byl přesvědčený, že je to moje chyba, protože jsem byl po celý život vystavený násilí a sexuálnímu zneužívání.“

Přestože o tom, co se v domácnosti Barnettových děje, David otevřeně nemluvil, Jason o tom věděl. Slyšel o sexuálním zneužívání od Erica a jednou, když se potulovali kolem místních tenisových kurtů, se Davida přímo zeptal, jestli ho John taky sexuálně obtěžuje.

„David vybuchl. Napadl mě, měl vztek. Choval se jako posedlý. Měl prostě před očima černo, vrhl se na mě a neviděl nic kolem. Dostal jsem pěkně na frak. Pak se ke mně otočil zády, nemohl se na mě ani podívat.“

Dva náctiletí kluci se prali už dříve a jejich síly byly poměrně vyrovnané, ale tohle bylo něco jiného. Dalších pár týdnů si Jason všímal, že David se snaží chovat jako macho. Když se s ním Jason o tom později pokusil promluvit, David dělal, že si nic nepamatuje.

V patnácti letech David ukázal Jasonovi fotku, kterou vzal ze zásuvky v Johnově pokoji. Byl na ní nahý chlapec a ruka muže, která podle všeho patřila Johnovi, ruka s charakteristickým absolventským prstenem, svírající chlapcův penis. Rozhodli se ji vzít na policii. Po všech předchozích neúspěšných pokusech bít na poplach a získat pomoc měli pocit, že tohle bude jasný důkaz: s tím už úřady budou muset něco udělat.

„Věděli jsme, že je čas, abychom se pokusili Johna dostat jakýmkoli způsobem,“ vykládal Jason. „Na fotce byla ta paže a ruka s prstenem; věděli jsme, že patří Johnovi. Dítě na fotce bylo před pubertou, ještě nemělo ani chloupky. Mysleli jsme si, teď ho máme. Tohle je nezvratný důkaz. S tím nemůže nikdo polemizovat. Skoncujeme s tím, co John provádí malým klukům. Šli jsme pěšky na policejní stanici a byli tak šťastní. Konečně Johna zavřou, začnou se tím vším zabývat.“

Když nás Jason dovezl k policejní služebně z červených cihel, jako první jsme spatřili nepřehlédnutelnou tabuli s nápisem „Bezpečné místo“, moderní dodatek v naprostém protikladu k tomu, co tu onoho dne našli chlapci.

Ukázali fotku policistce, která dvojici kluků už znala z předchozích incidentů – podle Jasona to byly „normální věci, co dělají

teenageři: kouřili jsme trávu, dělali rámus, klepali na dveře a pak utíkali“.

„Prostě nás neměla ráda. Mysleli jsme si, že z tohohle třeba pochopí, proč se chováme tak vzpurně a vztekle. Jakmile uviděla tu fotku, dal bych krk na to, že ji to vyděsilo k smrti. Řekla mi, ať jdu ven. Čekal jsem asi dvacet minut a pak vyšel ven David, jen proběhl okolo mě a tu fotku stále držel v ruce. Řekl jen: ‚Oni nám nepomůžou.‘ Poznal jsem, že plakal. Vypadal, že ho to úplně zničilo, a tohle nás naučilo, že už nikdy nemáme u policie hledat pomoc. Hodně to s námi zamávalo. Byl to pro mě bod zlomu. Chvilu, kdy jsme začali víc užívat drogy. Tomu, co David později udělal, se tehdy dalo zabránit – právě v tu chvíli a na tom místě. Pak už ne.

Po tomto selhání jsme to už víckrát nezkoušeli. Tohle byl vrcholek potravního řetězce. Neměli jsme kam jinam jít. Ten den Davida změnil.“

Johna ani potom nikdo nevyšetřoval.

Krátce nato se David pokusil o sebevraždu. Polil se benzínem.

„Jako zázrakem jsem se pak rozhodl to neudělat. Někdy si přeju, abych to byl udělal...“ Opět byli upozorněni sociální pracovníci a David strávil nějakou dobu v psychiatrické léčebně pro adolescenty. Reakce Johna Barnetta před Davidovým psychologickým poradcem byla: „David vypadá jako kluk z reklamy na program prevence sebevražd.“ Při terapeutických sezeních na toto téma Davida dál zesměšňoval. To všechno zaznamenal Davidův psychiatr, který navrhl, aby se David do Barnettovy domácnosti nevracel. Jeho doporučení však bylo ignorováno a David se vrátil do domu svého trýznitele.

Brzy nato přišla do domácnosti Johna Barnetta další obyvatelka, patnáctiletá dívka jménem Secil Blountová. Byla ze třídy, kde John vyučoval informatiku, a do svého učitele se zamilovala.

„Byl vysoký a pohledný. Měl modré oči a uměl krásně vtipkovat,“ řekla nám. „Ve škole jsem se nemohla dočkat, až ho pozdravím, nebo aspoň uvidím, a když se na mě usmál, připadala jsem si tak úžasná.

Ve třídě jsem na něj jen zírala s lokty opřenými o lavici a přemýšlela o tom, jestli by mě mohl taky milovat.

Když mi bylo čtrnáct, dostávala jsem doma hodně výprasků. A tak jsem začala utíkat.

Přespávala jsem u kamarádek, na gaučích nebo na zemi. Bylo to děsivé, když člověk nikdy nevěděl, kde bude dneska po škole spát. Tak jsem skončila v Barnettově domě. John mi řekl: „Necháme si tě tu přes léto.“ Koupil mi permanentku do bazénu, myslím, že to byl jeho způsob, jak si mě získat – i později mi pořád něco kupoval. To mi bylo patnáct.“

John Barnett byl o třicet let starší než Secil.

„Nějak pochopil, že moje srdce tluče pro něj. V domě měl psa a několik pokojů. Cítila jsem se tam doma. Nemělo mi to být divné? Mladá černá holka v domě single chlapa a tři kluků, se kterými nemá nic společného? Chodila jsem tam čím dál častěji. Brala jsem to jako svoje malé temné tajemství. Užívala jsem si, že mě má rád, že mu můžu sedět na klíně a on mě u toho objímá. Začala jsem si myslet, že spolu chodíme. Chtěla jsem ho líbat, chtěla jsem ho milovat. Dokonce jsem přemýšlela, jaké by to bylo, být jeho žena. Začal se mě dotýkat. Začal mě chtít a já si myslela, že je to v pohodě, protože ho miluju. Dneska vím, že to bylo špatně. Byla jsem jen malá holka, kořist. Dnes už vím, že to byl pedofil, predátor.“

Secil spala na pohovce, a když šli kluci spát, chodil John za ní. Někdy večer chodívala nahoru do jeho postele, kde ji obtěžoval.

„Hladil mě a líbal a sahal mi na různá místa a tak. Měla jsem pocit, že mě miluje, že jsem něčím mimořádná. Legrační na tom je, že jsme nikdy neměli pohlavní styk. Líbal mě na pusu nebo na nohu nebo jinam a já ho pořád milovala. Nevím, nevím, co jsem si myslela, co jsem to vyváděla, proč jsem ztratila rozum. Myslím, že jsem asi něco hledala.“

Secil nám sdělila, že Johna nikdy neviděla sexuálně se dotýkat chlapců nebo je fyzicky týrat. Uspořádání jeho domácnosti respektovala.

„Měla jsem za to, že je to prostě starší bílý chlap se třemi syny, rodič samoživitel, a že takhle zkrátka žijeme. Každá rodina je přece jiná. A já myslela, že tohle je ta jeho.“

John Barnett zahrnoval mladičkou dívku penězi a dárky.

„V té době bych o něm nemohla říct nic špatného a milovala jsem ho. Až dnes vím, že to byla chyba, že se mnou měl sexuální poměr. Dnes mám dvě dcery, a kdyby se jich někdo dotkl, nejspíš bych ho zabila. Ale tak to vidím až teď jako dospělá. Trvalo mi hodně dlouho, než mi došlo, že jsem byla vlastně obět,“ řekla nám Secil.

Navzdory přetrvávajícímu poměru s Johnem Barnetttem si Secil začala s Davidem.

„David a já jsme byli nějak spojení. Chodili jsme ven, tancovali, zpívali písničky, něco se mezi námi objevilo.“ Nakonec spolu strávili jednu noc a o několik měsíců později Secil zjistila, že je těhotná.

Když o tom pověděla Johnu Barnettovi, trval na tom, aby šla na potrat, a Davida vyhodil z domu.

„John mi dokonce nabídl, že ten potrat zaplatí. Zuřil, že jsem se spustila s jeho synem. Dnes vím, že nejspíš jen žárlil a štválo ho, že už nejsem s ním,“ řekla Secil. „Ale já se rozhodla, že tohle není cesta, po které chci jít. Řekla jsem si, že si to miminko nechám.“

Secil se podařilo dostudovat školu a našla si práci jako servírka, aby uživila sebe i svého synka Setha, který se jí narodil dva týdny potom, co dokončila střední školu. S Davidem se rozhodli dát svému vztahu šanci.

„David byl na své miminko tak pyšný, chtěl ho pořád chovat a krmit. A tak jsme se rozhodli to zkusit. Jenže věčně ponocoval, s kamarády kouřili, hráli karty a já musela chodit brzy spát, protože jsem ráno brzy vstávala. Musela jsem si k Sethovi platit paní na hlídání, protože David toho prostě nebyl schopen. Neuměl pracovat tak tvrdě jako já a já od něj očekávala víc. Asi na to prostě nebyl připravený. Bylo nám teprve osmnáct. Chtěla jsem, aby můj syn měl tátu. Nevěděla jsem, co mám dělat, ale už jsem s ním prostě nemohla dál být. Vyhnala jsem ho

a vím jistě, že ho to zranilo. Pořád ho někdo vyháněl. Dostal se do péče státu a pak k Johnu Barnettovi, který mu ubližoval a nakonec ho taky vyhodil. A teď jsem mu to samé udělala i já. Tolik si toho prožil a já tu teď pro něj nebyla. Jenže já to nevěděla. Neměla jsem tušení. Bylo mi hrozně, když jsem se později dozvěděla, co všechno si protrpěl.“

Mladá dvojice spolu bydlela u Seciliny matky.

„Vyházela jsem mu všechny věci z okna. Válely se po celém dvoře. Začal bydlet u různých lidí, chvíli tam, chvíli tam, neměl nic stálého. Pak už jsem mu dítě ani nechtěla svěřovat.“

Sám David o rozchodu se Secil říká: „Bylo mi jedno, jestli budu žít, nebo umřu. Několikrát jsem se na různých místech pokusil zabít. Na to, abych skočil ze skály nebo se zase podpálil nebo rozmlátil auto, jsem neměl kuráž. Dostal jsem se do černé propasti, ze které jsem nemohl ven. Neměl jsem nic, co by mě hnalo dopředu, co by mi říkalo, že život bude zase dobrý. Byl jsem v pasti. Už tenkrát jsem byl ve vězení... A v tu chvíli mě nemohl nikdo dostat ven. Na celém světě nebylo dost lásky, aby mě z toho stavu dokázala dostat. Věděl jsem, že se k něčemu schyluje. Už dlouho jsem přemýšlel o různých plánech, jak se zabít.

Nevím, jestli jsem se Johnovi chtěl pomstít. Nevím, jestli jsem se chtěl pomstít své matce... Myslím, že jsem se chtěl pomstít celému tomu systému. Chtěl jsem, aby svět ucítil mou bolest. Nechtěl jsem existovat. Už ne. Chtěl jsem umřít.“

Do Johnova domu se sice nikdy nevrátil, ale příležitostně navštívil Clifforda a Leonu a poznal, že si o něj Leona dělá starosti.

„Zatím jsem si držel práci, ale přespával jsem, kde se dalo. Leona to nějak pochopila a zeptala se mě, jak se mi daří. Řekl jsem: ‚Jo, je mi fajn,‘ ale ona naléhala: ‚Ne, chci vědět, jak se doopravdy máš?‘ A já jí tak strašně chtěl říct o Johnovi, chtěl jsem se jí podívat do očí a povědět jí o tom všem, že se mě v podstatě snažil ojet, když mi bylo devět nebo deset let. Chtěl jsem jí to všechno říct, ale jediné její řešení by bylo, že by o tom mluvila s Johnem, s mým tátou, a snažila se to nějak řešit. Ale

já se do toho domu nemohl vrátit. Navíc kdybych o Johnovi řekl cokoli negativního, podpořila by ho, chránila by ho. Cítil jsem, že když budu moc tlačit na pilu, okamžitě mě zavrhne.“

Den před vraždou zavolali Secil z restaurace, kde pracovala jako servírka a znala se s personálem. Řekli jí, že David tam vysedává už víc než čtyřicet hodin, nespí, popíjí kafe a kouří cigarety. Secil vyrazila do restaurace, aby se s ním pokusila promluvit.

„Díval se na mě hrozně zlým pohledem. Měl rudé oči a byl napnutý jako struna. Byl to ten nejděsivější výraz, jaký jsem u něj kdy viděla. Pokusila jsem se s ním promluvit, a on hned vyletěl. Nevěděla jsem, co mám říkat nebo dělat, a tak jsem odešla.“

David zoufale potřeboval peníze na přežití, a tak prozradil kamarádům, že ukradne svým prarodičům auto a prodá ho. Toho únorového dne roku 1996, zatímco byli v kostele, došel k jejich domu a vstoupil dovnitř.

„Když se vrátili domů, spal jsem. Probudil jsem se a začali jsme diskutovat. To poslední, co si pamatuju, že jsem mluvil s ní [Leonou]. Od procesu se každický den snažím vzpomenout na to, co přesně se stalo. Jak se to všechno zvrtilo? Co přesně to vlastně spustilo? Vyprávěla mi o tom, jak mluvila s Johnem, vzpomínám si, že Clifford řekl taky něco o Johnovi, a... pak nevím, co mě to popadlo... něco mě posedlo...“ David při líčení těchto událostí zápasil se slzami.

„Dostal jsem prostě záchvat vzteku, šílené zuřivosti. Zabil jsem dva nevinné lidi.

Když jsem si konečně začal uvědomovat, co se děje, stál jsem a koukal do zdi. Podíval jsem se dolů a tam, vlevo, ležel Clifford. Byl jsem vyděšený k smrti, nevěděl jsem, co mám dělat. Říkal jsem si: Proboha, co jsem to provedl? A pak se rozhlédnu, jestli je tu ještě někdo, a vidím na chodbě Leonu. A nebyl tam nikdo jiný než já. To já je oba zabil. Ubodal jsem je k smrti.

Popadl jsem klíčky od auta a nějaké peníze z její kabelky. Zamkl jsem dům. Nevěděl jsem, co si počít. Nevěděl jsem, jestli mám volat